

E libris
gymnasio Mauritiano Magdeburgensi

a venerabili

Carolo Funk

theol. doctore et gymnasii direttore

a. 1857 hereditate relictis.

C. q. 14.

74
1877-1774

Ad lo
De 9
orati
De Dic
De ratio
De lon
De s
Des i
Htan
Gymn
Cataf
De B
Ethi
—
—
—
De
Ethi
Geo
De a
De p
De l
De
De l
De
Se
De i
Nij
Pho
De

25

DISSERTATIO PHILOLOGICA
DE
DÆMONIBUS,

QUAM
INDULTU
AMPLISS. FACULT. PHILOSOPHICÆ
D. XXX. JUN. MDCCVI.
PUBLICE DEFENDENT
M. JUSTUS GOTTHART
RABENER, Lipf.

24

ET
CHRISTIANUS FRIDER. REINECCIUS,
ISLEB. THUR.

LIPSIÆ,
Literis CHRISTIANI GOEZI.

H. Lohm

DISSECTATIO PHILOSOPHICA
PRIMUM

DE MONIBUS
OVRINGWARTMANNO

AMPLISSIMO SCHOLAE THEOLOGICAE

MDCCXCVI. Electoris ac Ducalis Saxoniae

Magistri Christiani Fridrichi Reineckii

Prof. Publici in h. l. g. a.

CHRISTIANUS FRIDRICH REINECKIUS

D. NO. MAGDENBURGAE PATRONO

omni pietate et reverentia
Lich. Christiani Gessl.

V I R O

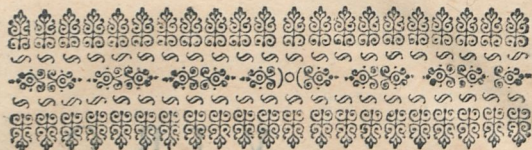
EXCELLENTISSIMO ATQVE NO-
BILISSIMO

D O M I N O

QVIRINO HARTMANNO
SCHACHERO,

Jcto Regio, Electoralis ac Ducalis Sax. Su-
premae Curiae Provincialis, nec non Consistorii, quod hic
est Causarum Patrono Celeberrimo, Senatori ac
Pratori in hac Urbe gra-
vissimo.

DNO. MAECENATI ATQVE PATRONO
omni pietatis cultu venerando.

VIR
EXCELLENTISSIME.

Nil puto est, cur solli-
cite & quodam quasi
cum ambitu circum-
spiciam, cui primitias has litera-
rum mearum offeram, cum si a
Deo & parentibus recessero,
neminem habeam, cui sanctio-
rem, quam TUO nomini cul-
tum debeam. Illa scilicet i-
dentidem occurrunt stilumque
vellicant, quæ & a TE, TUA-
QUE & SOCERI quondam
TUI,

TUI, Nobilissima familia in,
parentes meos profecta sunt,
queis sine ipsis fortasse adhuc
citra metam fortunæ suæ cum,
arena & pulvere colluctandum
esset. Neque vero minora ea
sunt, quæ & a TE, VIR EX-
CELLENTISSIME mihi
tributa sunt, qui non solum in
sacro *παλιγγενεσίας* Christianæ spon-
sor atque expromissor fidei
meæ fueris, sed & non ita pri-
dem, cum lauream Philosophi-
cam ambirem, non exiguum
favoris argumentum exhibueris.
Non equidem (namque fatebor
enim) satis digna sunt TAN-
TIVIRI persona, quæ offero,
sed tamen & farre saleque,
quin imo arborum foliis litant,
qui-

M. Justo Gonn. Rabenero

quibus fortuna noverca thus de-
negavit. Fortasse olim, cum
ingenii mei infantia lætius & fe-
racius quondam maturuerit ma-
jora dabo, memor illius Virgi-
liani.

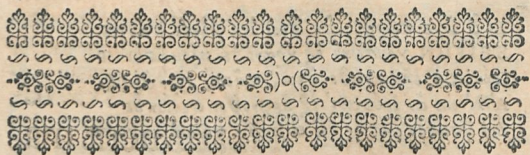
*Nuncte in armoreum pro tem-
pore fecimus, at si
Mi foetura gregem suppleve-
rit, aureus esto.*

Vale & fave

T I B I

devotissimo

M. Justo Gotth. Rabenero.

JOVA JUVA.

PROEMIUM.

Um de *Demonibus ex Theologia veterum*,
Gentilium astutus sum, & necessarium ef-
se, nec ingratum fore arbitror, si quædam
præmifero, quid huic doctrinæ apud gen-
tiles ortum dederit. Hujus laboris eo
majorem fructum futurum confido, quo
pulchrior est ea, quæ inter eorum, & veram doctrinam
observatur convenientia. In quo si demonstrando proli-
xior esse vellem, & a meo scopo nimis aberrarem, & Iliada
post Homerum, cum Hænius jam hoc labore defunctus sit
scriberem. In ea vero sum opinione, non traditione sola,
per generationes propagata hoc *de Demonibus* dogma niti,
sed vel maxime per lumen naturæ ut angelos crederent
eos fuisse adactos. Et ne gratis id asseruisse videar, ex ipso-
rum verbis & recepta inter Philosophos doctrina sententiam
meam probare laborabo. Mitto enim jam, quod ex summa
summi regis majestate ministris eum opus habere argumentari
potuerint, imo forte etiam sint argumentati. In præsentia
tantum tangam, quæ de omnium rerum, tam in sensibili
quam intelligibili mundo mutuo nexu & arctissimo vincu-
lo, quod ΣΕΙΡΑΝ vocabant loquuntur. Nominatim
hanc ΣΕΙΡΑΝ ab Homero (*a*) expressam video, ubi Jo- (*a*) II. 9. sub
vem factiones Deorum, partim pro partim in Trojam stan-
tium sedare cupidum inducit. Verba ad nos pertinentia
ut tota huc transferam merentur, sunt autem hæc:
A 2 Ea

Ἐὶ δ' ἄγε πειρήσασθε θεοὶ ἵνα εἰδότε πάντες
ΣΕΙΡΗΝ χρυσεῖην ἐξ ἄρρνόθεν κρημάσαντες
Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάναι,
Ἀλλ' ἢν ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ ἄρρνόθεν πεδίον δε
Ζῆν ὕπατον μήσωρ' ἔδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε

Terrorum hic Diis reliquis incutere laborat, quo minus contra sibi hiscere audeant, quapropter se

- - - - θεῶν κάρτισον ἀπάντων

modo vocarat. Quod ut probaret, jubet ipsos omnes impendere vires, ut ordinem invertant naturæ, resque indissolubili catena connexas divellant, quod satis indicant sequentia, ubi dicit

Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι
Αὐτὴ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι αὐτὴ τε θαλάσῃ

Hujus catenæ seipsum supremum facit articulum, & ad illam reliquos quoque, quos alloquitur Deos pertinuisse, ex his verbis evinco,

πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάναι.

Hanc in cælo, i. e. supremo loco alligatam, usque in terram, seu infimum universi locum pertingere cum dicitur, quid quæso aliud indicat, quam talem rerum omnium plenitudinem, ubi una quasi ex altera fluente, nullum interstitium, nullus naturæ saltus concipi possit. Exasse mihi contentientem video Macrobiū (b) cujus hæc sunt verba: *Cum omnia continuis successionebus se sequantur, degenerantia per ordinem ad imum meandi, inveniatur pressius intuenti a summo Deo usque ad ultimam rerum facem una se mutuis vinculis religans & nusquam interrupta connexio. Et hæc est Homeri CATENA aurea, quam pendere de cælo in terras Deum jussisse commemorat.* Sic allegorice Scalā a Jacobo per somnum visam explicare videtur Philo Judæus (c) *Scalam enim in hoc universo aerem dicit, cujus basis sit terra, caput cælum, aerem vero habitaculum*

(b) in Somn.
Scip. l. 14.

(c) de Somn.
p. 585. E.

culum esse animarum ἐπειδὴ, adjicit, πάντων τῶ ποιητῆ τὰ
τῶ κόσμῳ μέγιστον καλὸν ἔδοξεν εἶναι ζῶων ἀναπλήσαι.
Huc summo jure pertinere statuo omnia ea, quæ in *Do-*
gmatum Chaldaicorum expositione tradit Michael Psellus,
præcipue autem τὴν τῶ Ὀσείδου ΣΕΙΡΑΝ καὶ Ἀπόλλων
inter ἀζώνους θεῶς relata. Dæmonum hic series in-
dicari clarum faciunt sequentia, ubi ἀζῶνοι θεοὶ ὑπεριδυ-
μένοι dicuntur τῶν ἐμφανῶν θεῶν, seu superiores astris,
cujus argumenti firmitas ex processu Disputationis patebit.
Hanc ab imo ad summum ascensionem egregie Platonis
locus illustrat a Juliano (d) adductus, ubi *δημιουργός* seu (d) ap. Cyril-
summus Deus reliquos ὑποταγμένους alloquens, *reliqua* lum p. 58.
adhuc tria mortalium rerum genera faciendæ aperit, quibus
omissis ἢ ἕρπονόν (universum intelligit) ἀτελῆ ἔσεσθαι, *sunt-*
que ut Cyrillus explicat, *homines, bruta & plantæ.* Vesti-
gia hujus rei me apud Proclum (e) quoque invenire pu- (e) Theol. Pla-
to, mentionem primo facientem τῆς τετραδου, quam ἕρ- ton. IV. 16.
νίαν περιφορῶν in Phædro Socrates appeller, ὡς πᾶσας
τὰς ζωὰς, καὶ τὰς νοήσεις τὰς θείας κύκλω καὶ παντα-
χόθεν περιέχουσιν, hinc per ipsam animas τῶν νοητῶν θε-
άμασι συνάπτουσαι. Implere eam ait τὸν συνδέσµον τῶν
νοητῶν θεῶν. *Vocat illam ἕρπονόν & quemadmodum*
cælum apparens omnia quæ sint sub se ipso contineat, nec ul-
lum vacuum esse sinat, ita etiam ἐν τῶ νοητῶ fieri. Imo
per totum hoc caput quæ de *caelesti fornice & subcaelesti*
differit huc arbitrator pertinere, forteque in Græco vocabulo
αἰψίς æquivocatio quædam latet, quippe quod & fornicem
notat & vinculum. Taceo jam, quæ idem habet de illa
σειρᾷ hymno in Solem (f) & omnium potius præcipuum (f) v. 18.
maximeque perspicuum adduco locum ex ejusdem *Theol.*
Platon. (g) quod totum quidem caput illa de re tractare (g) VI. 2.
videtur, nusquam tamen magis aperte, quam circa finem,
ubi necessarium esse ait, *ut secundorum ordinum principes*
causæ similes sint superflitorum ordinum terminis, seu extre-
mitatibus. Unum item atque continuum Deorum esse pro-
gressum a νοητῶς usque ad ἕχατον μερισµὸν τῆς θείας αἰτίας
perlin-

peringenem. *Mian* denique ΣΕΙΡΑΝ, καὶ τὸν ἀδιά-
 λυτον ἀνωθεν καθήκοντα, manifeste nominat. Ab hoc
 vinculo, & ex hac scala veniunt divisiones illæ *Demonum*,
 in classes, varie a variis elata. Eusebius (b) in quatuor ge-
 nera distingui dicit πάντα τὸν λόγον, primum esse Dei, qui
 μεγιστὸς alias δαίμων, vsq; item, τὰ γὰθὸν & μόνος τε-
 τραγυτος vocatur Philosophis. Secundam classem esse
 Deorum, quos *aur. Carm.* θεὸς ἀθανάτους appellant, ter-
 tiam *Demonum*, ut & *Jamblichus* vocat, vel *Heroum*, ut
aur. Carm. vel *angelorum* ut *Hierocles*. Horum varia
 rursus sunt subdivisiones, dividuntur enim *trifariam* juxta
Hieroclem in *Angelos*, *Demonos* & *Heroes*, dupliciter a *Jam-
 blichio* in *Heroes* & *Demonos* vel ut aliter effert, *Demonos*
 & *Angelos*, quorum porro sunt ordines, *Archontes* & *De-
 monos*, vel *Archangeli* & *Angeli*. Quarta denique classis
 continet ἥρωας, aliter vocatos ψυχῆς, vel δαίμονας κα-
 ταχθόντες. Insignis hic est *Plutarchi* locus (i) de *Hesiodo*
 referentis, quod τέος ἀγα γένν τῶν λογικῶν, iidem consti-
 tuerit, θεὸς, εἴτα δαίμονας πολλὰς (ισ. καὶ ἑς ἰ. Φαύλας)
 καγαθὸς, εἴτα ἥρωας, εἴτα ἀνθρώπους τῶν ἡμίδεων εἰς
 ἥρωας ἀποκρίδέντων, quam divisionem *Pythagore* quoque
 fuisse *Laertius* nos docet. (k) Tres priores *Jamblichus* et-
 iam habet, *Hierocles* item & *Eusebius*, ultimam classem
Pythagoras & *Hesiodus* adjecere. Hic egregie simul obser-
 vatur, ἥρωας ab illis non pro talibus sumi, qui ex Deo &
 mortali sunt procreati, sed pro ψυχῆς, illis seu *Demonibus*
 καταχθόνις. In mutatione item *Semideorum* in *heroes*
 aperta κλίμαξ nostræ habemus signa. Meliores enim ani-
 mas ex hominibus in *heroes*, ex *heroibus* in *Demonos*, ex *Demo-
 nibus* autem quam paucissimos in Deos mutari ait. *Plato* ut
 (l) in *legat. p.* testatur, *trifariam* tantum mundum intel-
 ligibilem divisit, sc. in *Deum ingentium*, *stellas ab illo creatas*
 & *Demonos*. De *heroibus* autem, quos tamen & *Thales* in
 suâ divisione habuerat, cum plane nihil dicere, dictus pater as-
 serit. Dicere tamen omnino, & *heroes* ipsum sub generali
Demonum nomine, ut appellari consueverunt cum compre-
 hen-

(b) Præpar.
 III. 9.

(i) de Def. O.
 rac. p. m. 186.

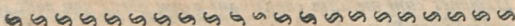
(k) VIII. 23.

(l) in *legat. p.*
 m. 15.

hendere cenſeo. Fiaculum rem merituram arbitet, ſi τὰ ζῆν
ἐννομον ab Hierocle (m) memoratam prætermitterem, quæ (m) in aur.
θεῶν ἀθανάτων hos facit πρώτους hos vero δευτέρους. Sta- carm. p. 18.
tuebant enim illi Philoſophi, inter ipſos etiam certos eſſe atque
diverſos gradus & ordines, hincque Jamblichus (n) πάντων (n) de Myſter.
τῶν γενῶν τῶν περὶ αὐτῆς ὄντων meminit. Hancce ſει- 1.5.
ρᾶν tam firmam eſſe putabant, ut Tyrius (o) proluxe probet (o) Diſc. XXVI.
Dæmones cum medium conſtituant genus abeſſe non poſſe,
quam in rem Plutarchus (p) etiam manifeſte loquitur. Ita (p) de def. orac.
autem catenam illam ſibi concipiebant veteres, ut & in quali- p. 187.
tatibus horum ſpirituum per gradus quaſi aſcenſus daretur.
Clarus hanc in rem locus eſt Procli (q) τὰ γένη τῶν δαίμο- (q) ad Hes. ἐργ.
νων, τὰ μὲν λογικὰ μόνως, τὰ δὲ ἀλογα μόνως, τὰ δὲ με-
ταξὺ τῶν εἰναι aſſerentis. Ex variis illis inter ipſos Dæ-
mones differentiis varia etiam ipſorum nata ſunt nomina.
Utor hac in re teſte idoneo Hierocle; (r) ubi ex medio gene- (r) ad aur.
re illos qui celo proximi ſint angelos, terre propiores heroes carm. p. 4.
(forte ab ἕρῃ, terra) medios Dæmones appellari ait. Monet
tamen alios univerſum medium genus, uno nomine generali,
vel angelos vocare, vel Dæmones vel heroes. Quæ omnino
Philoſophorum diſcrepantia in nominibus perpetua eſt, mul-
taque ſi non confuſioni, obſcuritati certe & difficultati occa-
ſionem præbet. Sic eo, quod volui proluxe ſatis probato,
paucis adhuc, de primo hujus dogmatis & diviſionis autore,
videbo. Doctrinam quidem illam ſicut cætera Græcæ Philo-
ſophiæ a Barbaris cepiſſe initium autumo. Non enim per-
ſuadebit mihi Laërtius, quicquid etiam ſcribat apud Græcos
antiquiorem eſſe Philoſophiam quam alias gentes. Movent
me, quæ de Magis Laërtius (ſ) narrat, quos antiquiores Æ- (ſ) in Procem.
gyptiis eſſe ex Ariſtotele refert. Hi de Deorum locuti ſunt
ſubſtantia & oriu, genitosq; eſſe Deos dixerunt. Quis au-
tem neſcit, Thaletem, Pherecydem atque Pythagoram Ægy-
ptiorum fuiſſe & Chaldæorum diſcipulos? Inſtar omnium
locus eſt Plutarchi (t) ubi doctrinam de Dæmonibus vel (t) de def. or.
magorum, vel Thracum, vel Ægyptiorum, vel Phrygum eſſe p. 186.
affirmat. Diviſionem autem mundi intelligibilis Græcis de-
negare

negare nolo, certe argumenta, quibus denegari possit firmiter non video, cum *Thalerem* ejus autorem primum faciat disertus
(u) in leg. p. 25. Athenagoras (u). Hoc interim certum est plerosque Philosophorum in hoc de Dæmonibus dogmate consensisse, *Epicurum* tamen teste Plutarcho (x) forte & alios paucos negasse. Quibus ita præstructis, ad ipsam tractationem tutiori itinere & magis expedito pergamus.

(u) in leg. p. 25.
(x) de plac. Phil. l. 8.

§. I.

I pro consueto disputandi ordine *definire*, quid sit *Dæmon* debeamus, ex veterum quas quidem invenire potui definitionibus, nulla magis placet, quam *Chalcidii* hæc qua *Dæmonem* esse dicit: Animal rationale, immortale, patibile, æthereum, diligentiam

hominibus impertiens. (a) Alia est, quam *Tzetzes* (b) refert, ubi dicuntur *ἑστίας ἀσώματοι, τὰ περὶ γῆν ὄρεοντες καὶ ὑπὸ γῆν*. Nemo tamen, qui hanc præ illa seligat erit, quippe multo brevior, nec omnia vel saltem præcipua Dæmonum attributa rite explicantem.

(a) in Tim. p. 227. Ed. Meurs.
(b) in Hes. Ægy. v. 121. sq.

§. II.

Ad *Etymologiam* vocis quod attinet duæ potissimum ex tribus quas *Macrobius* (c) allegat verosimiles videntur. Ex plurimorum tam veterum quam recentiorum sententia *dæmone*s dicuntur quasi *δαίμονες* a verbo *δαίω* disco, doceor. Ipse *Plato* (d) hoc *ἔτυμον* servat, & *Hierocles* (e) ipsum *δαίμων* vocabulum pro sciente usurpat, nisi apud illum forte *δαίμονας* legendum. Sequuntur hanc sententiam *Chalcidius* (f) *Tzetzes* item & *Moschopulus* (g) aliique quamplurimi. Aliter *Ἐπὶ τῷ δαίμῳ*, i. e. *καίς* derivatur, in qua quoque sententia *Possidonius* mihi fuisse videtur, dummodo rite verba *Macrobi* explicentur, quæ ita se habent: aut (ut *Possidonius* scribit in libris, quibus titulus est, *περὶ ἡρώων καὶ δαίμόνων*) quia ex *ætherea substantia parta atque divi-*

(c) Saturn. l. 23.
(d) in Cratyl. carmi. p. 41.
(e) ad aur. 225.
(f) in Tim. p. 225.
(g) in ail. Hes. locum.

divisa qualitas illis est; sive δὲ τὸ δαίδν, i. e. καίδν, s. δὲ τὸ τὸ δαιμόνις, h. e. μεμεζομένις. Nempe duabus hisce Etymologiis exponit *Macrobius* opinionem *Posidonii*, qui *δαίμονας* appellari dixerat, quia ex *etherea substantia* *parta atque divisa qualitas illis esset.* Indigitare hic putat *Posidonium* *Macrobius* vel *aetheris naturam igneam, vel* respicere ad vocabulum *δαίδν* in significato dividendi. Illud potius quam hoc voluisse *Posidonium* mihi fit verosimile, nimis enim infirma & ad plura extendenda esset illa derivatio. Prius illud firmatur, quod *spiritus* sint *Dæmones*, & *Hermes* (*b*) expressè dicat, τὸν νῆν, ὅταν δαίμων γένται, ΠΤΡΙΝΟΤ ΤΥΧΕΙΝ ΣΩΜΑΤΟΣ. Addo & *Martian. Capellam* (*i*) qui *animus Semidei* datum ait *ex sempiternis IGNIBUS.* Neque hic prætereundum cenfeo *Aristotelis* locum (*k*) qui *quedam animalia ex aqua, quedam ex terra qua dam ex aère quedam ex igne constare* ait. Hic *magnus Casaubonus* (*l*) *elementarem ignem & ζωα* quæ ex illo nasci dicuntur *Dæmones* intelligit. Me tamen quo minus cum eo sentiam impedit, quod *Aristoteles* hunc ignem aeri, qui tamen ex *Casauboni* sententia cum eo coincidit expressè contradistinguat.

S. III.

Nec solum *Dæmonis* voce veteres in designandis hisce spiritibus usi sunt, verum alii quoque sunt vocabuli hujus significatus. Primus merito est & nobilissimus, quo pro *Deo summo* usurpatur *aliquæ etiam Diis.* De eo insignis *Orphei* locus apud *Proclum* (*m*) qui, ἐν κρείττος, inquit εἰς ΔΑΙΜΟΝ γένητο μέγας ἀρχὴ πάντων. De hoc testatur *Plutarchus* (*n*) qui *Homerum* ait *Deos etiam quandoque δαίμονας προσαγορεύειν.* Ubi dignum notatu, quod *Moschopolus* (*o*) observat, *Homerum* non homines, sed *Deos* tantum vocare *Dæmones.* Quamvis enim ap. eundem (*p*) *Ulysses* uxorem *δαίμονιν* hæcque ipsum *δαίμονιον* vocet, hoc tamen derivatum virtutum magnitudinem respicere puto, in quo consentit mecum *Eustathius* (*q*) qui *Achillem* δῖον καλεῖν ἀνδρείας, *Ulyssen* ob calliditatem appellari ait.

B

S. IV.

§. IV.

Notissimum porro est, *animus humanus* *Demonis* nomine in veterum monumentis insigniri. Plurima hanc in rem sunt loca apud *Antoninum Imperatorem* sæpius τῷ εαυτῷ δαίμονος mentionem facientem. Huc Epictetum respicere

- (r) L. I. C. 14. puto in Dissertationibus (r) ubi quamvis fores clausæ sint tenebræque fiant, meminisse tamen nos jubet quod non foli simus, quippe cum ὁ ἡμέτερος δαίμων præfens sint, cui addi possunt Apulejus (f) & Jamblichus. (t)

(f) de Deo Sacr. p. m. 79.

§. V.

- (t) Protrept. p. 53. Nec min9 apud Græcos Scriptores insolens est usus vocabuli δαίμονος, προτύχη, fortuna, *eventu rei*. Sic in vet. Epigrammate (u) cuius alii *Callimachū*, *Simonidē* alii autorem volunt,

Ald. Δ ΑΙ Μ Ο Ν Α τ ι ς δ' ἐν αἰδῇ τὸν ἀνευροῖς
(x) Trachin. v. Sic apud Sophoclem (x) nutrix de Deianira Herculem deplorante dicit,

(y) X. 13.

Ἀυτὴ τὸν αὐτῆς Δ Α Ι Μ Ο Ν' ἀνακαλεμένη.
Huc pertinere arbitror locum Antonini (y) ubi *quemvis considerare debere* monet alios, *quales se gerant, que fugiant, que affertent, que rapiant, non pedibus nec manibus, sed propria sui parte, qua fiat, quicquid cupias, fidem, pudorem, veritatem, legem, ἀγαθὸν* Δ Α Ι Μ Ο Ν Α, i. e. ut ego interpretor, *bonam fortunam*. Apostoli hac occasione proverbium

- (z) Cent. XIX. 82. notari meretur, (z) ὑμεῖς Δ Α Ι Μ Ο Ν Α αἰρήσεσθε, ἔχ ὑμᾶς Δ Α Ι Μ Ο Ν λήξεται, ubi fallitur interpres, *Vos D A E M O N E M eligite*, vertens, *D A E M O N vos non deseret*.

Τὸ λήξεται enim a λαγχάνω descendit, & vertendum est: *Vos D A E M O N E M eligere deberis, D A E M O N vos non fortitur*. Δαίμονα hic ΤΤΧΗΝ interpretor, in quo me confirmat Jamblichus (a) verba quadam *aureorum carminum* ita exponens. Ἐδὲν ἄλλο λέγει, ἢ τῆτο, ὅτι ἡμεῖς τὸν ΔΑΙΜΟΝΑ αἰσόμεθα, καὶ ὅτι αὐτοὶ εαυτοῖς ἐσθρῶ ἐν ΤΤΧΗΣ τάζει, καὶ ΔΑΙΜΟΝΟΣ.

(a) Protrept. c. 3 p. 8.

§. VI.

- Pro heroibus etiam vocem *Demonis* sumi probō ex Hierocle (b) expresse dicente, τῶς ἢ αὐτῶς (ΗΡΩΑΣ ἡρώους) καὶ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ἀγαθῶς καλεῖν ἐστῶ. Qui enim admo-

admodum & viceversa *Heroes* pro *Demonibus* usurpantur, quatenus notant *animam humanam*. De *Stoicis* Laertius (c) cum quo conferri potest Plutarchus, (d) Hi sunt *aureorum carminum* ἤρωες ἀγαθοὶ, qui medium τῶν λογικῶν ἔσιῶν γένεσιν constituit a *Pythagoreis* credebantur. Tandem & ille significatus notandus, quo pro illo spiritu, qui post vitam male actam angere nos solet accipitur. Sic usum ea voce invenio Proclum (e) ubi *Musas* implorat, ut sibi sacra legenti lucem affundere velint, quo bene noscere discat Deos juxta & mortales.

Μὴ ᾄ με ληθαίσις ὑπὸ χεῦμασιν ἔλθοι βέζων
 ΔΑΙΜΩΝ αἰὲν ἔχοι μακρόν ἀπάνευθεν εἶόντα.

§. VII.

Is tamen qui maxime ad nos spectat significatus est *spirituum illorum*, quorum in §. I. dedimus definitionem. Explicandaque adeo nunc etiam sunt illa, quibus alias in veterum scriptis *Dæmones* veniunt nomina. *Aurea carmina* illos, quatenus τῶν ψυχῶν significationem habent *δαίμονας καταχθονίους* vocant. *Hierocles* explicat τὰς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀληθεία καὶ ἀρετῆ κοσμηθείσας. *Καταχθόνιος* inferum notat, adeoque ΔΑΙΜΩΝΕΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙ sunt *manes*, seu animæ eorum, quos beatos esse credebant, sicque notari meretur *Hierocles* eas mentes *humanas* intelligens, quæ adhuc in terra versantur, quos θεὸς ἐπιχθονίης a *Tzetze* (f) vocari arbitror.

§. VIII.

Nos eos dixit *schola Platonica*, quorum vita & beatitudo in contemplatione immutabili τῆ νοητῆ seu Dei summi & veri consistit. Nec ἡμιθεῶν, quod Latini per *Semones* & *Semideos* expressere appellatio ignota est, utrumque enim testatur *Martianus Capella* (g) *Synonymon* etiam esse mihi videtur, cum *Plato* in Epistola ad *Hermiam* & *Corymbum* teste *Stobæo* (h) mentionem fecit τῶν μελλόντων, per quos mentes intellexit *humanas*. *Stobæus* enim

addit μέλλοντας θεός esse τὸς αἰγενεῖς συναπτομένους πο-
τὲ σώματι.

§. IX.

Quinimo *angelorum* nomen ipsis tributum invenio,
quod S. S. Spiritibus Dei ministris imponit. Ullurpasse
hoc vocabulum *Aristidem*, *Porphyrum*, *Simplicium* testis

(i) ad M. An-
ton III. 4.
(k) ad aur.
carm. p. 41.
(l) in Tim. p.
226.

est Mer. Casaubonus. (i) Ipse Hierocles (k) ἡρώας ἀγα-
υός, ΑΓΓΕΛΟΤΕ dici asserit. Et Chalcidius (l) *creato-
rem omnium & conservatorem Deum volentem esse hominum
genus, praefecisse his, per quos recte regerentur* ΑΝΓΕΛΟΤΕ
seu *Demonas*, statuit. Quaquam hujus utpote sine dubio

Christiani testimonium non adeo de certitudine rei nos con-
vincat, nisi alia haberemus loca. Huc *Archangelos*, *ange-
los & archontes* Jamblichi (m) huc Φύλακας ΑΓΓΕ-
(n) Or. ad S. ΔΟΤΕ Juliani Imperatoris (n) huc στρατιώτας Πλάτωνος
P. Q. Athen. θεός (o) (quos *Stobaeus* ob στρατηγίαν τῆς γενέσεως
p. 275. πολέμου, ego ad formam Hebraeorum מַלְאָכִים ita dictos
(o) ap. Stob. censeo) pertinere judico.

(m) II. 3.
(n) Or. ad S.
P. Q. Athen.
p. 275.
(o) ap. Stob.
Ecl. Phys. 1. 1.

§. X.

Ille in specie ΔΑΙΜΩΝ, qui homini nascenti tribui

(p) Nem. Od. 5, credebatur ποτὶ σὺ συγγενής vocatur Pindaro. (p) Qui-
que in certa aliqua regione sedem habere putabantur, κατ'
ἔοχλῆν ἐνάσταται δαίμονες dicti, cujus rei exempla apud Apollo-

(q) Argon. v.
921. 116.
(r) de Abstin.
1. 2.
(s) Obf. III. 16.

nium prostant. (q) Hos *locales Deos* vel *Genios loci*, vel *mun-
icipes Deos* ἰδiosisόλης *Plato* vocavit ut monet *Porphyrus*,
(r) ubi tamen errasse vult *Porphyrum* *Cuperus* (s) cum
largior sit ἰδiosisόλης significatus, quippe quod cum indicet,
(s) Obf. III. 16. qui ad aliquam rem peculiarem tutandam agendamque mis-
sus est, ut adeo iidem sint δαίμονες ἰδiosisόλοι cum *Diis tutelari-
bus*, & ad fruges etiam, imbres, coeli serenitatem, &c. trahi
queant.

§. XI.

Πόπης apud *Dryopes* esse *Demonas* commemorat *Plu-
tarchus*. (t) Δειταργοί etiam hic non praetermitten-
di, quomodo vocabant tres *munifices seu administratos*,
qui

(t) de aud.
Poet. p. 14.

qui Decanis tribuebantur, ut docet nos Salmastius (u). Nam (u) de Ann. & hos Dæmones fuisse alio loco demonstrabitur. Salustius (x) de DIs & Hierocli (y) θεῶν παῖδες καὶ φίλοι Maximo Tyrio (z) (y) ad aur. Quinimo & δαίμονιον pro Dæmone usurpatum invenio; Ait enim M. Tyrius (a) *essentiam & δαίμονια, si debeat esse im-* mortale non solvi. Deum summum significari eo ex Demosthenē probat Vir quidam hujus Academia Celeberrimus in sua de Socuris Dæmonio Dissertatione. It. pro fortuna adhibitum. Sic enim Pausanias (b) de Demosthenis sepulchro loquens in eo τὸ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ostendisse ait, quam iniquum sit bonis. Notatu hic dignissimus est locus Xiphilini (c) ubi horribiles Domitiani epulas describit. Omnia ad sepulchrorum formam instructa, & pueros etiam nigro colore imbutos ingressos esse, qui spectrorum loco horribili prius saltatione hospites circumirent, tandemq; ad pedes eorum considerent memorat. Dimissis autem hospitibus domum, secutos fuisse ministros Imperatoris, dona ipsis afferentes singulis omnes funebres apparatus partes, adeoque & suum cuique puerum, τὰ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ἐκείτω. Ubi δαίμονιον & spectrum potest significare & genium. Forte enim hi sibi terrore perculli apparere suos genios mortis nuncios persuaserant. Nam & alias squalida apparuisse forma affatim ex Ammiano Marcellino (d) patere potest. ΔΑΙΜΟΝΕΣ (d) XXI. 14. αἰλάρορες & παλαμναῖοι sunt apud Plutarchum (e) quos ita dictos esse addit, ὡς ἀλήτων τινῶν καὶ παλαιῶν μισαμάτων μνήμαις ἐπέζιοντας. Hos præterea & ἰχυρὲς vocat & βίαια.

S. XII.

Θεοὶ ἀθάνατοι vocantur sub aureorum carminum initium, & θεοὶ quoque absolute a Platone (f) Proclo (g) Plotino (h) Antonino (i) Menandro (k) & aliis. Dantur & ἀθάνατοι δεύτεροι ap. M. Tyrium (l) & ἀθάνατοι (k) ap. Plutarchum absolute ap. Apollodorum. (m) Ἀεραπόρων θεῶν mentionem injicit Porphyrius in explicatione loci cujusdam Orphici apud Eusebium. (n) Vocem ΔΑΙΜΟΝΟΣ per θεῶν αἰ-

(f) in Tim.
(g) Theol. Platon. l. 24.
(h) Enn. III.
(i) LV. C. VI.
(j) XII. 26.
(k) ap. Plutarch. Platon. quaest. 1.
(l) Diff. 26.
(m) Bibl. III. 12.
(n) Præp. III. 9.

(o) ap. Origen. *Septuag.* exponit Celsus (o) quos *athereos* DAEMONES nominat expresse Chalcidius. (p) Hæcque sunt Græca quæ invenire potui nomina, ΔΑΙΜΟΝΟΣ voci *συνώνυμα*. Videamus nunc etiam, quibus Latini vocibus præter DAEMONIS vocabulum usi sint.

§. XIII.

Propria vox qua ΔΑΙΜΩΝ exprimitur, est, GENIUS, quod Apuleji (q) testimonio firmatur. Sic vocatur ille *Dæmon* qui nascentibus tribuitur ap. Mart. Capellam. (r) Hoc vocabulum Græca quoque civitate donatum est, GENION enim Ἔδνιος a *Dione* dici testatur Desid. Heraldus. (s) Et sicut ap. Græcos *mentem humanam* ΔΑΙΜΟΝΑ dictam vidimus, ita eadem GENIUS dicitur ab Apulejo. (t) Pro *fortuna* etiam ponitur. Illud enim, quod Græci *δαιμόνιον τὴν ἔκδοσιν* ΤΤΥΧΗΝ dicunt, *Larini* per GENIUM *Cæsaris* jurare exprimunt. (u) Observat hic *Lindenbrogius* reges etiam suos a *parastis* GENIOS appellatos fuisse, hocque probat ex Plauto (x) ubi *Ergasilus* *parastis Hegioni* filium suum amissum reducem nunciat. Verba hæc sunt.

ER. *Ita me amabit sancta Saturnitas
Hegio, itaque suo me semper condecoret cognomine
Ut ego vidi.* HE. *Meum gnatum?* ER. *Tuum gnatum
& GENIUM meum.*

Ubi ego quidem GENIUM *fortunam* interpretor ut causa posita sit pro effectu. Hac occasione obiter quasi notandum, jurare etiam solitos per Genium Domini ministros, cum Seneca (y) *villicum* per GENIUM *suum* iurasse referat. *Appetitum* denique notat vox *Genii*, quod satis indicant phrasæ *genio suo indulgere*, & *genium defraudare* ap. Terent. (z)

§. XIV.

Genium & Lavem eundem esse Censorinus (a) perhibet testem advocans *Gnanius Flaccum de Indigitamentis*.
LA-

(q) de Dogm. Platon. p. 47. it. de DEO Socr. p. 79. (r) L. II. 38. (s) in Arnob. L. I. p. 15. (t) de Deo Socr. p. 79. (u) v. Lindenbr. ad Censorin. c. 3. & Marm. oxon. p. 43. sq. (x) Captiv. Act. IV, Sc. 2.

(y) Ep. 12.

(z) Phorm. Act. I. Sc. 1.

(a) de die natal. c. 3.

LARES autem vocati sunt *animi defunctorum*, & quidem in specie illi, qui *posteriorum suorum curam sortiuntur, quicunque & pacato numine domum possident.* (b) Illi vero, qui *vagatione in terra ob vicia in vita patinata puniuntur,* LAR- (b) v. Apul. de Deo Socr. p. 79. & Capell. L. II. p. 40.
 VAE dicuntur & MANIAE. In genere veteribus Lemures vocabantur *animae defunctorum*, quod nomen specialiter etiam pro larvis usurpatum est ut Nonius observat, (c) C. II. in h. v. (c) C. II. in h. v. (d) v. Apul. & Capell. II. cc. & Serv. ad Aen. que de aliis recedentes corporibus nondum in alia transierint, ut Martiani. Capella Lemures eas modo dictas asserit, III. & VI. que corporibus solute adhuc in aliis corporibus manent. Praestes Genius tutelaris etiam dictus est, & Angelum posse vocari dicit Martianus Capella (e) quod tamen usurpasset scri- (e) L. II. p. 39. ptore nondum invenire potui.

§. XV.

DEI vocati sunt *Genii*, hucque pertinere puto locum Terentii (f) ubi Geta dicit,

Memini me relinqui DEO imo meo.

(f) Phorm. Act. I. Sc. 2.

Donatus equidem *Dominum* hic intelligit, sed minus commode ut puto, ego cum *Erasmo* potius per *Genium* explico, adeoque eundem esse censeo cum *Dæmone* ἑρέτω ap. *Pindarum*. De Epitheto, *meus* testatur *Aufustius* ap. Festum (g) *Ge. (g)* in *Genius nius est*, inquit, *Deorum filius & parens hominum, ex quo homines gignuntur, & propterea Genius MEUS nominatur.* Habuisse veteres & *Deos animales* *Servius* probat ex *Labeone de Diis* (h) quomodo appellatos puto *animas defunctorum*, *Labeo enim animales dictos ait, quod de animis fiant.* *Medioximi* vocati sunt *Dæmones*, tanquam *medii inter Deum & homines* (i) suntque apud *Pythagoricos anime humanae.* *Cœlicolas autem astrorum numina* dixerunt. Hos *Decanos* nominabant *Astrologi*, qui & ipsi sunt *Græcorum Θεοὶ αἰθέρας* (k) *Decanos autem eosdem cum astrorum nominibus fuisse, probant ea quæ Salmasius, ex Porphyrio sum, p. 416. &*

(i) Apul. de Dogm. Plat. p. 42.

(k) v. Spens. ad Orig. c. Cœlyphrio sum, p. 416. &

Salmf. de *phyrio* notat, *Decanos stellarum* & *Decanorum παραγωγέλωντας* habere τὰ πρόσωπα τῶν ἀστέρων. Ex quibus tamen verbis male Vir magnus concludit stellarum imagines habere illos *Decanos*.

§. XVI.

Natum nunc *Demonum* ordine sic poscente explicanda venit, quam ἀθανῆ dicit M. Tyrius (l) nec Plato de illa (m) aliquid determinare ausus est. (m) Quapropter nobis ex variorum scriptis eam eruere conantibus, si quid erroris commiserimus eo magis condonabitur. Hic tamen anticipando quasi monendum, δαίμονας quidem & θεῶς esse synoma, distinguero a quibusdam *Pythagoricis*, imprimis *Jamblichis*. Ast nihilominus θεῶς quos illi vocant ἀθανάτους manere δαίμονας, & δαίμονας ipsorum medium λογικῶν ὁσιῶν genus constituentes esse *animos humanos* quod docet nos Porphyrius. (n) *Jamblichus* vero proprium plane ordinem *Demonum* statim post θεῶς ἀθανάτους constituit, post quos ponit ἥρωας & tandem ψυχάς. *Demonas* autem ipsi & *Heroes* sunt species, *nobiliorum animarum*, connectentium summum θεῶν γένος & infimum ψυχῶν ἑπιχθονίων & καταχθονίων. (o)

XVII.

Observanda hic ante omnia est distinctio illa præcipua inter *bonos* & *malos*, quam cum ex *Demonum* natura habuisse neutiquam potuerint, necesse est ut vel ex effectibus cognoverint, vel traditio eam propagaverit. Cognitum vero fuisse antiquis etiam temporibus lapsum angelorum, θεήλατοι καὶ ἐρανοπέταις *Empedoclis* *Dæmones* ostendunt ap. Plutarchum (p) Orpheus etiam invocat. (q)

ΔΑΙΜΟΝΑ τ' ἠγάθειον, καὶ ΔΑΙΜΟΝΑ ΠΗΜΟΝΑ
θνητῶν.

(p) de vit. ar. al. p. 405.
(q) Præf. ad Mus.
(r) de Abst. in. II. p. 80.
(s) S. II. C. 7.
(t) Orat. II. p. 90.
(u) de Diis & mundo c. 12.

Ἀγαθῶν καὶ Φαύλων δαιμόνων meminit Porphyrius (r) ἀγαθῶν καὶ τιμωρῶν αἰγγέλων *Jamblichus* (s) Φαύλων καὶ ἀνοήτων *Julianus*. (t) *Dæmonas* tamen *malos* non statuere videtur *Salustius* (u) putans ita ortum habere non posse

posse Diis, a quibus tamen sint omnia. Quod suadent etiam
Oracula Chaldaica sequenti versu,

Ἡ Φύσις πείθει εἶναι τὰς ΔΑΙΜΟΝΑΣ ἀγνῶς.

Idemque itatuisse videtur Menander (x) ita canens,

κακὸν γὰρ ἐνομισίον
εἶναι (sc. δαίμονα) βίον βλαπτοῦτα Χρησῶν.

(x) ap. Clem.
Al. Strom. V.
p.m.610.

Ut adeo mirer, viros eruditissimos Lindembrogium (y) & Gy- (y) ad Censor-
raldum (z) eum cum Euclide Socratico & Empedocle, qui c. 3.
duplicem itatuerunt homini praefectum idem sensisse affir- (z) de Diis
mare, praesertim cum contradicentem habeant ipsum Plutar-
chum, (a) Annulos quoque certos *malis genis* pellendis ha-
bebant, ut monet Kirchmannus (b) Ἀπορομπῆς autem in
genere mentionem facit Antoninus. (c) *Manes ἀγαθῶς καὶ* (b) de Annul.
κακῶς δαίμονας a Graecis dictos perhibet Mart. Capella (d) p. 151.
idemque affirmat etiam Servius, (e) ubi si uniuersos *manes* (e) I. 6.
intellexit errasse eum puto, quippe qui de specie tantum eo-
rum sc. *Larvis* & *manis* illud concedam, cum & *Thales* ipse
ex separatis animis bonas quasdam, quasdam malas esse docue-
rir referente Athenagora. (e) Referri ad hanc quoque divisio- (e) in leg. p. 25.
nem debent *δαίμων δεξιός* & *ἑσπερός*. Illum habemus apud
Callimachum. (f) *Δαίμονα δεξιόν* Huetius hic vertit *infaus-* (f) hymn. in
stum (g) quia apud *Virgilium* sc. *Servium* & *Philargyri-* Ger. v. 32.
um numina leua sint prospera. Ipse tamen agnoscit re (g) Alnet.
pugnare huic asserto *Gellium* atque *Arnobium*, & si vel
maxime hoc ei largiamur, quod in *Virgilio* verbis locum habeat
ea explicatio, rursus tamen suis ipsum verbis jugulabimus.
Scilicet fatetur *Persium leuam* appellare *infaustum* morem
secutum Graecorum, ut *Virgilius Romanorum*. *Callimachi*
autem locus, de quo nemini potest esse dubium potius ex
Græco quam *Romano* usu loquendi explicandus, adeoque cum
Ill. Spanhemio (h) *δεξιός δαίμων* pro *ἀγαθῶ* habendus est. (h) in l. c. Cal-
lim.
Vix tamen in hoc Viro Celeb. assentiri queo, quod de *Diis*
videatur locum huncce explicare, adeoque multa disputet, *num*
Dii natura sua sint benefici, num vero & panis afficiant. E-
go enim de *Genio* Poetam loqui affirmare ausim ex adjecto

- δαιμόνων Epitheto. Huic contrarius est δαίμων ἑτερος ap. Pindarum (i) quod recte Huctius vertit *adversarium*. Nam (k) I. c. & *veteres Criticos* illud explicasse κακοποιὸν observat Ill. Spanhémius. (k) Mentio hujus fit etiam in Fragm. Callimachi, (l) & Epistolis Phalaridis. (m) Huic respondet δαίμων συγνός ap. Sophoclem (n) supra adductus *inuis* servi apud Terentium *Deus*, Φοβερὸς item καὶ Φιλάνθρωπος Tyrii (o) *Diis XXVI* Dæmones. (o)
p. 270.

§. XVIII.

- Aliam adhuc apud Philosophos *Dæmonum* distinctionem invenimus, quorum pars ἐμπαθεῖς, pars ἀπαθεῖς illos statuit Ἐμπαθεῖς dictos fuisse a *Theologis* testis fit Porphyrius (p) Ep. ad Anebonem. (p) quo in loco *malos* intelligendos esse pro certissimo habeo. Imo videntur etiam ob *plenitudinem illam omnium rerum creaturarum* ἐμπαθεῖς τὸ τῶν δαιμόνων γένος statuisse. Hanc enim differentiam eorum a Diis facit M. Tyrius (q) quod ΘΕΟΙ sint ἀπαθεῖς καὶ ἀθάνατοι, ΔΑΙΜΟΝΕΣ autem ἐμπαθεῖς καὶ ἀθάνατοι. Qua de re loquuntur etiam Chalcidius (r) in Tim. p. 224. & Plutarchus. (r) Habebant præterea etiam πάθη ipsi ascripta bona, e. g. quod precibus flecti sepantur, qualia omnino etiam bonis conveniebant, nec pro πάθεσι habebantur. Dicit hinc expressè Jamblichus (s) *nullum τῶν κρείττωνων γένων* esse ἐμπαθεῖς, neque ita ἀπαθεῖς, ut τῶν παθητῶν *contradistinguantur*. Ἀπαθεῖς esse τῶς δαιμόνας vult rursus Tyrius, (t) *cum τὴν ἕσταν ἔδαιμονίς* si ἀθάνατος *ἴσθι μὴ τρέπεσθαι* nec μεταβαλλέν *debere* ait. Non tamen huc quis trahat immediate sequentia, ubi, τὸ δαιμόνιον *si sit anima exiit corpore non πάσχει* posse ait, hic enim, quod nexus loci docet, πάσχειν pro φθασθῆναι sumit. Ἀπαθεῖς quoque Deos variis in locis statuit Jamblichus (u) Hierocles item (x) & Julianus. (y) Ob hanc *honorum Dæmonum* ἀπαθειαν non dubito quin Jamblichus de Pythagora dicat (z) cum *ὡς δαιμόνα ἀγαθὸν* *in Samotricis* esse. Merito ad hanc *impossibilitatem* refero, cum *constans* eorum & αἰδιότης *ἕσταν* dicitur. Sic etenim Jamblichus (a) *ἕνα ἀερισμένον τῆς ἕστας λόγον* *πρὸς αὐτῶν* *semper esse* dicit, *removendum contra ab eis τὸ ἀοχέ-*
- (p) Ep. ad Anebonem.
(q) *Diis XXVI* p. 272.
(r) in Tim. p. 224.
(s) de Is. & Osir. p. 267.
(t) l. 10.
(u) *Diis XXVI* p. 276.
(x) l. 10. 12. 13. 14. 15.
(y) p. 13.
(z) ap. Cyrill. p. 2. 41.
(a) in vit. Pyth. l. 1. p. 30.
(b) l. 3.

ἀέρητον καὶ ἄστατον τῆς ἀνθρώπινης δόσεως. (ἴσ. Φύσεως)
Idem hic dicit pluribus verbis, quod alibi unico, cum αἰδίων ἰ-
ψorum ἔσται vocaret. (b)

(b) l. II.

§. XIX.

Nec minus principale eorum attributum αἰωνησία est
& ἀφθαρσία, ad quam & pertinet ἀθανασία. Absurdum
dicit Jamblichus (c) γεννητὸς & φθαρτὸς vocare Demones. (c) III. 12.
Indissolubile eorum superficiem demonstrat Chalcidius, (d) (d) in Tim. p.
217.
Αἰθανάτης ζωὸς appellat Hesiodus (e) Ἀκήρατα τὰ τῶν
δαμνίων γένη habet Proclus, (f) huncque eorum statum (e) ἔργ. v. 250.
tam constantem esse ait, ut plane non vergant εἰς τὸ θνητὸν (f) Theol.
neque recipiant unquam τὴν τῶν γινωσκῶν καὶ φθειρομένων
Φύσιν. Quo & pertinet anima post mortem ἀθανασία a
Plat. p. 65.
plerisque Philosophorum astructa. Consistebat ea ἀθανα-
σία non in duratione solum sempiterna, sed & spiritali
vita rationis particeps, mors contra aversio a Deo erat atque
ἀνοια. Obscurius hoc Jamblichus, (g) clarissime docet (g) l. 5.
Hierocles. (h) Nec tamen sunt per se & sua natura ἀθάνα- (h) p. 14.
τοι, sed ex dispensatione Dei summi ut Plato nobis declarat in
Timæo (i) Interire tamen Demones Hesiodus affirmante Plu- (i) & ex Epit.
tarcho (k) statuit, probat hoc loco quodam ejus ex Naidis
περὶ σώφω, quem si ascribam opera me pretium facturum exi-
stimo. (k) p. 58
(k) de def. Or.
p. 186.

Ἐνεία ται ζῶει γενεάς λακέρυζα κορώνη
Ἀνδρῶν ἠρώτων, * ἔλαφ' ἢ τε τετρακόρων
Τρεῖς δ' ἐλάφες ὁ κέρεξ γηροσκοταύταρ ὁ Φοῖνιξ
Ἐνεία τὰς κόρηνας, δέκα δ' ὑμεῖς τὰς Φοῖνικας
Νύμφαι εὐπλόκαμοι κῆραι Διὸς ἀγιόχοιο.

* mel. γηρών-
των.

Nihil ex his ad nos pertinet, quam quæ de duratione nympharum
dicuntur, quibus tamen hoc ipso vitam Astræum non
certam annorū seriem assignare, sed ἀθανασίας ipsarū numero
certo pro incerto posito demonstrare puto. Sicut nemo ex alio
ejusdē loco (l) ubi τρεῖς μύριες Demones esse dicit, concludere de- (l) ἔργ. v. 250.
bet, eum præcise tantum ipsorum numerum statuisse, nam in-
definite loquitur. Ut a deo non videam, quid causæ M. Tyrium
impu-

- impulerit, ut ob hunc *Demonum* constitutum numerum reprehenderit *Hesiodum*. (m) Multo profecto melius hunc locum *Moschopuli*, *Procli* & *Tzetzi* *Scholia* explicant. Mortales etiam *Dæmones Aemiliani rhetoris* testimonio commemorat *Plutarchus*, (n) ibi vero non de proprie sic dictis *Dæmonibus*, sed de *heroibus* potius sermo est, quod *Panis* adductum exemplum confirmat.

§. XX.

- Ut ἀοράτους nunc eos & ἀνααιδήτους consideremus, huiusque rei testimonium petemus ex *Porphyrio* (o) qui omnes illos invisibiles sensibusque humanis plane non percipiendos asserit. Hincque fluit eos ἀσωμάτους quoque fuisse, hanc enim rationem *Porphyrius* ipse τῆς ἀορασίας addit, quod εἰς αἴθρα σώματα non vestiantur, sed sub variis speciebus appareant. Ζῶα αἰσθητά negat esse *Plotinus* (p) quia nullius σωματικῆς ὕλης fiant participes. Ob ἀορασίαν ἡσθε εἰσάφροι dicuntur *Hesiodo* ut *Moschopulus* & *Tzetzes* explicant. *Aeterei* vero an a sede an a corporis qualitate vocentur dubitat *Chalcidius*. (q) Huc forte pertinet, quod *Jamblichus* (r) admisceri ipsis dicat ἀτυρὸς περισκομίς, nam apud *Laetium* (s) legimus, *Pythagoram* statuisse, superiorem aera semper moveri liquidum & salubrem omniaque in eo esse immortalia adeoque divina. Idemque adeo *Jamblichum* cum illis *Philosophis* veterum statuere puto, qui sidera vaporibus nutriri putabant, ut docet nos incomparabilis quondam *Thomasius*. (t) *Necalio* intendere *Apulejum* (u) arbitror cum secundam animantium speciem quam *Dæmonum* nomine appellat aëris qualitatē facit. Quisque nunc facile videt ex ἀσωματία ἀορασίαν quoque posse deduci. Nec obstat quod θεὸς ἀφανὲς & ἐμφανὲς distinctos legamus ap. *Jamblichum*. (x) Nam apud illum θεοὶ ἐμφανὲς sunt astra, (quæ ἐμψυχα credidere veteres ut est ap. *Eustathium*) (y) probo hoc ex ipsis *Jamblichi* verbis, cum σωννόμενος illos πρὸς τὰς νοητὰς θεὸς vocat, qui sunt *Dæmones* illi singulis astris præpositi ut rursus *Eusebius* l. c. memorat.

Sic

Sic ἐμφανείς & ἀφανείς θεός vocavit Plato teste Juliano. (2) (2) ap. Cyrill.
 Ἀφανείς autem Jamblichus sunt, qui ὑπερέχουσι λόγου P. 65.
 γνώσεως καὶ νόησεως, eoque ipso distincti sunt a Demonibus ἀσθητοῖς & solis sensibus non percipiendis. Unus adhuc obstat Xenocrates Chalcedonius apud Stobaeum (a) qui (a) Eclog. Phyl. c. 3.
 ὑποσελήνης δαίμονας ὀρατὰς memorat. At nisi ibi legendum ἀσθητῶν aut ὀρατῶν, certe vel heroes intelligit, qui olim inter homines in his terris versati sunt, quosque in sublimaribus collocat Mart. Capella (b) vel ὀρατῶν vocat Demones, quoniam quandoque conspectui nostro se offerunt, certa sortiti corpora. (b) L. II. p. 39.

§. XXI.

Fuerunt haec maxime praecipua Demonum attributa, sunt vero & alia, quae nunc paucioribus explicare in animo est. Sic Proclus (c) quaedam demonum genera λογικὰ (c) ad Hef. Op. I. v. 250
 μῶνας quaedam ἀλογα μῶνας, quaedam μεταξύστετων statuit. Ex Jamblichus Proclum explico (d) qui quosdam (d) l. 15.
 Philosophos statuisse ait, θεός εἶναι καθαρῶς νόος, Demonas vero ψυχικῶς καὶ ἢ μετόχως. Refutat autem hoc Jamblichus confusionemque fieri ait, primo inter Demones & ψυχῆς has enim esse ἢ μετόχως (ubi obiter noto Interpretem minus recte dicere, animas intellectus etiam esse participes, (ἢ γὰρ μέτοχοί εἰσιν αὐταί) nam de illo etiam in Graeco plane nihil) deinde inter θεός & ἢν κατ' ἐνέργειαν αὐλον, quippe quo θεοὶ sint superiores. Arbitror igitur Proclum, quosdam Demonas λογικῶς, i. e. ἢ μετόχως, quosdam ἀλόγως, seu ψυχικῶς, quosdam μεταξύστετων, seu ψυχικῶς & ἢ μετόχως statuere. Hinc est, quod Porphyrius (e) dubitet, an non ἰδιῶς δαίμων (e) Ep. ad An.
 sit μέγῃ τῆς ψυχῆς. Quo Thaletis etiam de Demonibus doctrina apud Athenagoram (f) pertinet. Nec abs (f) l. sep. all.
 re hic fore arbitror si obscuram Procli doctrinam (g) paucis explanem, quam ex Parmenidis mente proponit, ubi (g) in Theol. Platon. III. 21.
 Demones κατὰ τὸ EN ON. τὰ δὲ θυητὰ κατὰ τὸ ON EN ὑφίσταται ait. In antecedentibus etiam dixerat, utrumque & τὸ EN ON & τὸ ON EN in se continere ζῶα. Sci-

licet *Parmenidem* subtilissima hac distinctione nil aliud vel-
 le arbitror, quam ut diverso modo consideret Deum, vel
 quoad ejus *unitatem*, quæ est τὸ EN ON, vel quoad ejus
essentiam, quod est τὸ ON EN. Movet me ut ita sentiam,
 quoniam τὸ EN ON τῷ ENI κατέχευε, τὸ δὲ ON EN ἐν τῷ
 ONTI dicit. Pergit deinde & κατὰ τὸ EN ON τὰ πρῶτα
 καὶ ὑψηλότερα γένη τῶν θεῶν, κατὰ δὲ τὸ ON EN τὰ
 δευτέρα καὶ ἀγγελικὴν ἔχοντα τάξιν ὕψιστάναι docet.
 Hinc deinceps clara fiunt sequentia ipsius, cum dicit τὸ
 ON EN esse τὸ ἀγγελικὸν πέρας τῷ ΕΝΟΣ ΟΝΤΟΣ ἔργος
 θεῶν παρὰ γοντῶν τὸ δὲ EN ON τὸ δαιμόνιον ἀκρότητα ἔ
 ΟΝΤΟΣ ΕΝΟΣ τῷ τὰ δευτέρα κοσμῶντῶν. Idem alibi
 etiam dicit hic *Platonis* assecla cum δευτέρως eos κατ' ἑστί-
 αν τῶν θεῶν καὶ περὶ τὰς θεῶν ὕψιστάναι ait. (b) In-
 signe etiam in iis attributum memorat *Onatus* Pythagoræus,
 (i) ap. Stob. (i) quod bene ducentem sequi soleant, quippe qui se habe-
 Eccl. Ph. c. 3. ant ad Deum summum ut milites ad ducentem. Quinimo
 (k) in Solem. τελείαν αὐτῶν ἑστίαν facit Julianus. (k) Hæc quæ adeo
 p. 144. sunt, quæ ad naturam *Demonum* pertinere mihi, hoc quæ
 loco de ea agenti explicanda visa sunt, fontem igitur nunc
 etiam & originem horum *spirituum* ultimo loco indagabo.

§. XXII.

Ortum a Diis habere, omnes quod scio agnoscunt,
 sumamus itaque hic loca, quæ maxime explicatione digna
 (I, Or. II. p. 90. videbuntur. Julianus Imperatorum doctissimus (l) meminît
 τῶν ἐγγόνων καὶ παίδων ἔ τῶν θεῶν βασιλείας. *Dæmo-*
nes hic intelligi evincunt sequentia, ubi horum ἐγγόνων
 quosdam σωτήρας καὶ ὀπκηέρας τῆς ἀνθρώπινης φύσεως,
 alios vero cultores τῶν ἀδικημάτων esse dicit. Per βα-
 σιλία τῶν θεῶν solem intelligit, quem ipse summo cul-
 prosequatur, maximumque inter Deos putabat. Ea propter
 in hymno quem ejus honori scripsit vocat solem βασιλία
 τῶν ὅλων, tribuit ei ἡγεμονίαν τῶν νοεῶν θεῶν, & quæ
 sunt alia hic prolixè non commemoranda. Hunc tam so-
 liticum soli præstitum honorem vel ex *Orientali Idolola-*
tria, vel ex illis apud Romanos temporibus, quibus in *Helio-*
 21-

gabali gratiam omnia ad Solem numina referebantur, ut
 ex Macrobo. Saturnal. affatum apparet. Et hinc fortasse
 Physici veterum Theologi deducant, cur Janus, quem cum
 Sole pro eodem habebant, primus in quorumvis Deorum
 sacris invocatus, pater etiam quasi Deorum Deus appella-
 tus fuerit. (m) Nemo tamen putare debet Julianum eo (m) v. Macrobo.
 absurditatis processisse, ut Solem quem hisce oculis vide- Saturn. l. 9.
 mus tantopere honoraret. Indignum hoc plane foret,
 acutissimo ejus ingenio tantaque rerum peritia, intelligibi-
 lem potius coluit, quem κατ' ἔξοχὴν μέγαν ἥλιον nuncu-
 pat, & a Φαυνομήνῳ distinguit, ortumque ἐκ τοῦ ἀγαθῆς
 seu summo Deo accepisse ait, qui eum sibi simillimum pro-
 duxerit, imperiumque εἰς τὰς νοεῖστας concesserit. Maxi-
 me ad nos pertinet, quod tanquam θαυμασὴν Solis ἐνεγ-
 γειαν recenset τὴν μοῖρην βελτίονα τῶν κρείττοσι γένε-
 σιν ἐνδιδομένην, h. e. sortem illam, qua generavit prestan-
 tiora, seu angelos, demones, heroes & animas quasdam.
 Nempe hic τὸ γένεσιν non construo cum κρείττοσι, quod
 fecit Interpretes, mihi accusativus est & generationem no-
 tat. Bene tandem observanda sunt & illa loca, in quibus
 & Deos istos ἀφανῆς ut Plato vocabat seu vontās, qualis
 Sol erat cum omnibus astris ὑπὸ τοῦ ἀγαθῆς καὶ δημοσεγῆ
 descendere affirmat, cujus argumenti insignis locus in ejus
 apud Cyrillum fragmentis. (n) Diu fateor hic hæsimus, (n) L. II. p. 65.
 sed quis elegantiorum studiorum amator si accuratis Julia-
 num doctissimum inspiciat oculis ibi non hæreat? In viam
 nunc e diverticulo redeamus & cæteros quoque videamus,
 qui divinam ipsis originem tribuere. In his numeratur M.
 Tyrius, qui θεῶν πολλῶν θεῶν παύδων meminit, (o) Alci. (o) Dif. I. p. 5.
 nous, cum γεννητῆς θεῶς eos vocasset θεῶν ipsorum ποιητὴν
 facit ipsos quoque ejus παύδες appellat. (p) A Diis ipsos (p) Introd. in
 prodire indicat, simulque modum hujus generationis expli- Phil. Plat. c. 15.
 cat Hierocles (q) nempe non ἐκ θνητῆς ἕστιας sed ἐκ τῆς (q) p. 42.
 μνοειδῆς ἀντὶν αἰτίας prodire. εἰον φῶς τῆ ἕστια τῆ φω-
 τεῖνὸς σώματ' οὐ σύνδεσμον. Obscurum in hac materia vi-
 deo Jamblichi locum (r) dicentis τὰς ΔΑΙΜΟΝΑΣ κατὰ (r) II. l.
 τὰς

- τὰς γεννητικὰς καὶ δημιουργικὰς τῶν θεῶν δυνάμεις, ἐν τῇ
 παρρωτάτῃ τῆς προῖδος ἀποτελεῦθήσεται καὶ τῶν ἐξατάων
 διαμερισμῶν παράγεται. His tamen tricus facilius expe-
 diturum se illum puto, qui quid supra (s) ex Proclo pro-
 tulerimus consideraverit. Quid enim ἢ παρρωτάτῃ τῆς
 προῖδος ἀποτελεῦθήσεται δυνάμεων γεννητικῶν καὶ δημιουργι-
 κῶν in generatione *Demonum* occupatarum, aliud, quam
 τὸ ἀγγελικὸν πένθος apud Proclum τῷ ὄντι ἑνός; Et cum
 (c) IX. 6. idem Jamblichus (c) τὸν οἰκεῖον ΔΑΙΜΟΝΑ ἀφ' ὅλης τῆς κόσ-
 μως petitum dicit, non loquitur ibi de mente humana, quod
 videri cuiquam possit, nam expresse removet hoc in se-
 quentibus, (u) sed de illo *Demone* qui simul ac nascimur
 nobis præponitur μυσταγωγὸς τῷ βίῳ. Hunc ἀφ' ὅλης τῆς
 κόσμης καὶ τῆς παντοδαπῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς, καὶ τῆς παντο-
 δαπῆ σώματι ἔχει venire ait. Intelligit autem mundum *De-*
monesque in eo viventes, ex quorum ordine erant proprii
 ἢ ὁμοίως αὐτῶν vite humana. Hos ἐν παρρωδέγματι πρᾶ-
 exitisse dicit, priusquam anima generate sint, quod im-
 (x) Annot. ad probat in eo Galeus (x) putans, eum modo vere dici pro-
 1. c. prium *Demonem*, qui nobiscum generetur. Sed confide-
 rare debebat *Vir doctissimus* dubium adhuc dicere Cenfori-
 (y) de die na- (y) an nobiscum gignatur? Hucusque varia de *De-*
 sal. c. 3. monum ortu ad Deum referendo maximam partem audivi-
 mus, nunc vero non paucos etiam fuisse audiemus, qui
Demones ex animis corpore solutis fieri putaverunt. Huc
 statim cuivis apparet referendos lares veterum & manes
 (z) ad Hesiod. cum Diis animalibus. Manifeste Proclus (z) Hesiodi *De-*
 1. ult. mones interpretatur τὰς μεθισταμένους τῷ ζῆν. Idem *Tha-*
les, *Pythagoras*, *Plato*, *Stoicique* statuere dicuntur apud
 (a) de plac. Plutarchum, (a) idem Chalcidius (b) idem Tyrius (c) docet.
 Phil. l. 8. His omnibus (adeoque sibi ipsi) γεννητὰς *Demones*
 (b) in Tim. affirmantibus, contradicere videri posset Jamblichus (d)
 p. 229. (c) diff. XXXVII. ἀποπον esse dicens, εἰ ΓΕΝΝΗΤΟΙ εἰσι καὶ Φθαρτοὶ οἱ
 p. 277. ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Ibi tamen de generatione, qua modo fit hu-
 (d) ill. 22. mano atque corporeo cum loqui, apparet exstatim sequen-
 tibus, ubi illos ψυχῆς καὶ τῶν περὶ τοῖς σώμασι δυνά-
 μεων

μεων προφασισμένην, nec generari δὲ τῶν ἐν τοῖς σώμα-
τι δυναμένων asserit. Ut adeo firmum omnino maneat
habere Demones ortum & generari, sed sublimiori longe
modo, quam qui aliquid cum humana generatione com-
mune habeat.

§. XXIII.

Sedem Demonibus varii variam assignarunt, quæ ut
plurimum varietas ex diversis *Demonum* classibus orta
videtur. Evincit hoc clarissime locus Martiani Capellæ,
(e) apud quem *Juno Philologia* describens sedes numinum, (e) L. II. p. 38.
inter alia dicit: *Eos, qui ignis substantia flammantisque* 39.
suspiciantur ab ipso æthere sphaeraque superioris ambitu us-
que solarem circulum dementes dici Deos & calites alias
perhiberi, inter Solis vero meatum usque lunarem globum
secunda beatitatis numina subparis que potentis. Hic La-
res degere, animasque puriores, que etiam, si meritorum
excellencia subvehantur, circulum solis & flammantia septa
transiliant. Quibus ultimis verbis nihil profecto aliud in-
dicat, quam variis in locis, præcipue ab Hermete (f) tam (f) in Poem.
sæpe jactatam animæ eis τὸ κρείττον, eis ΔΑΙΜΟΝΑ μεταβο- (g) de DEO
λῆν. Meminit Apulejus (g) *Deorum cælitum, quos Deos etiam* Socr. p. 69.
immortales vocat, his cælum dicavit majestate eorum ita (b) de Dogm.
postulante. Sunt autem hi iidem, cum iis, quos alibi (b) Plat. p. 42
calicolas appellat, eosque astris tribuit. Concludo hoc ex-
inde, quod utrosque immediate post summum Deum collo-
cet, inque priori loco dicat, ex cælitibus alios visu usur-
pari, alios intellectu vestigari, ac visu quidem cerni

- - - - Vos o clarissima mundi
Lumina, labentem cælo que ducitis annum.

Quid hic aliud, quam *astra intelligibilia & visibilia* indi-
casse potest. Accedit & illud, quod a *Xenocrate* apud
Stobæum (i) *ἀστρα ὀλύμπιοι θεοὶ* appellentur quod clarius (i) Eclog. Phy-
etiam exponit Romanorum doctissimus *Varro* apud Augu- sic. c. 3.
stinum. (k) Cum mentio hic inciderit *Demonum Sidero-* (k) de C. D.
rum non prætereundum arbitror *Jamblichi* locum quendam VII. 6.
dam (l) ita conceptum: καὶ μετὰ τῶν θεῶν τὸν πυθα- (l) de vit. Pyth.
1. 6.

D

γόργον

ὅς τε καὶ τὸ κατὰ θεὸν, ὡς ΑΓΑΘΟΝ τινὰ ΔΑΙΜΟΝΑ
 καὶ Φιλανθρωπότατον. Οἱ μὲν τὸν πύθειον, οἱ δὲ τὸν ἐξ
 ὑπερβορείων ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούν-
 των ΔΑΙΜΟΝΩΝ ἔνα. Dupliciter hic vox Dæmonis ac-
 cipitur, & primo quidem pro Diis quod Apollines varii de-
 monstrant, deinde pro Dæmonibus inferioribus & proprie sic
 dictis, ubi puto Pythagoram ab illis hominibus vel pro Φύ-
 λακι ἀγγέλω e Luna, (quorum Julianus (m) meminit) ha-
 bitum, vel, quod probabilius mihi videtur (cum uni astro plu-
 res uno Dæmones tributos non inveniam) verbum κατοικούντων
 explicandum est, per adhibere, vel subhabitare,
 ut cum adeo pro Damone habuerint, qui vel circa Lunam
 vel in sublunari regione habitabant. Ad Apulejum nunc
 revertendum, qui eosdem, qui ipsi sunt calicole & calites
 secunde etiam providentia nominat (n) cum Deosummo pri-
 mam providentiam competere dixisset. Quos deinde Cap-
 pella secunde beatitatis numina dicit, hos Apulejus (o)
 ait, divinas esse medias potestates inter summum aethera &
 infimas terras in isto interstiti aeris spatio, quos ΔΑΙΜΟ-
 ΝΑΣ Greci nuncupent. Convenit cum his Eusebius (o)
 qui ex Graecorum Theologia, Diis aethera, seu calum usque
 ad lunam, Dæmonibus regiones circa lunam, seu aerem,
 animabus vero circa & sub terra assignari refert. Nec aliud
 puto sensisse Pythagoram (p) qui totum aerem plenum ani-
 mabus censuit. Maxime vero notabilis Xiphilini locus (q)
 ubi de miraculo fulminatricis legionis loquens, Dionem di-
 cere narrat, Anuphin magum quendam Aegyptium invocasse
 & alios Dæmones & nominatim Ἐκυῖον ΑΕΡΙΟΝ, ut hac tem-
 pestate Germanorum exercitum deleterent. Philonem adhuc
 allego & Porphyrium quorum ille (r) eos, quos Philosophi
 Dæmones Moses angelos vocet ψυχὰς esse dicit ἐν ΑΕΡΙ ΠΕΤΕ-
 ΡΗΙΑΣ, qui locus alia ejusdem explicat e. g. cum aerem ψυχῶν
 ἀσώματα τῶν οἴκων vocat (s) & Deum in aere δυνάμεις ἀσώ-
 σει ἐδωμῇ ἑδαμῶς καταλαμθανομένης creasse narrat, (t)
 Porphyrius autem apud Eusebium (u) ἀεργπύργος θεὸς dicitur
 de nominat, idemque sensisse affirmare ausim non Anaxime-
 nem

(m) ad S. P. Q Athen. p. 275

(n) de dogm. Plat. l. c.

(o) de Deo So- cr. p. 73-74

(p) ap. Laert. VIII. 32.

(q) p. m. 366.

(r) de Gigant. p. 285.

(s) de Somn. p. 586.

(t) de Plant. Nox p. 216.

(u) Præp. III. 9.

nem solum & Boethium, quorum ille, *aerem*, hic *aetherem* Deum dixit, sed & Anaximandrum qui *calor* pro Diis habuit, teste Stobæo. (i) Hoc tandem sibi vult Hermes (a) cum *δαιμόνων χορὴς* non procul a *θεοῖς ἀθανάτοις* constituit, Phys. l. i. Inveni autem etiam sunt, qui *ubique in hoc universo dispersos esse Demones* affirmarent, quorum facile princeps *Thales* XVI 8. de quo supra ex *Laertio* vidimus, nunc & *Stobæum* (b) addo. (b) Eclog. Hæc *Alcinoi* mens est, *in singulis elementis Demones esse stantentis*. (c) Præcipuus hac in re locus est *Jamblichi*, (d) qui (c) *Intrud. in Phil. Plat.*, p. 492. *querenti Porphyrio, unde cum Di in calo tantum habitent, invocaciones tamen ad terrestres & subterraneos instituantur?* (d) l. 9. respondet, *Falsum esse, quod Di in calo tantum habitent, πάντα γὰρ αὐτῶν ἐν αἰπλήν*. Videt tamen hic sibi objicere *Porphyrium*, unde alii aquei dicantur, alii aerei, quomodo alii alios sortiti sint locos, & corpora cum circumscriptione, & tamen potentiam infinitam & indivisibilem possideant? His tamen omnibus, ut verum maneat Deos ubique esse respondet: *Deos si partes quasdam universi hujus sortiantur, concurrere exterius solum irradiando quasi, quemadmodum lumen corporibus illuminandis concurrat*. Quæ præmittenda mihi fuerunt, ut hinc illi explicentur, qui variis ipsos locis ascribunt, e. g. cum *Moschopolus* in *Hesiodum* (e) dicit, *εἰς πάντα γῆν κατὰ τὴν γῆν ἐπέφευγον*, & quidem ut alio loco deducit (f) *ἐν παντί μέγας*. Præcipue *Orpheus* hinc illustratur in *Prefatione Poematum suorum* invocans,

ΔΑΙΜΟΝΑΣ ἑρανεῖς τε καὶ ἠερίαι καὶ εὐδῆρας
καὶ χθονίαι, καὶ ὑποχθονίαι, ἰδὲ πνευματούχαι. *

* al. πνευματούχαι
τῶν,

§. XXIV.

Atque hæc sunt, quæ huic *priori Dissertationi* suffectura puto, in *posteriori* me adhuc *potentiam Demonum officia & operationes, appariciones item & cultum* explicaturum promittens. Caterum penes *B. L.* & quemvis eruditum vanis cavillationibus non deditum, de hoc nostro labore esto iudicium, in quo si quid erroris commisimus, conatum tamen qui vis bonus laudabit, & crescente facultate meliora quoque sperabit.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑΤΩΙ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΩΙ
ΔΑΙΜΟΝΙ.

COROL.

COROLLARIA.

I.

In loco Act. VII. 54. per ἀγγέλων διαπαράς intelliguntur constitutiones humana doctorum populi Judaici.

II.

Gallion præfectus non culpandus, quod Judæos a tribu-
nali repulerit.

III.

Cl. Salmasius in libro de Fænore Trapeziiico indigna tanto Viro argumenta, pro stabilicnda sua de ἀετῶ ἐπισίῳ hypothesi in medium profert.

IV.

Græci Philosophiam ab Aegyptiis aliisque Orientalibus accepere.

V.

Chaldæi primi animæ immortalitatem docuere.

VI.

Doctissimus Witsius in Aegyptiac. L. II. C. 15. §. 4. male refutat Herodorum, cum hujus primo error non tantus sit, quantum ipse facit, deinde & Vir insignis suam sententiam male prober.

VII.

Quod ad Græcorum Philosophorum de animæ immortalitate sententias attinet, inter Thaletem, Pherecydem & Pythagoram, Thaleti primas defero fecus ac Erud. Menagius, qui de Pherecyde illud constare ait.

VIII.

Reminiscencia animæ post mortem denegari nequit.

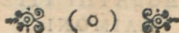
IX.

In loco Act. XII. 15. per ἀγγελον Petri, Genius ejus intelligitur.

X.

Ex lumine naturæ Angelos agnoverunt gentiles.

S. D. G.

72 May.

01 A 6670

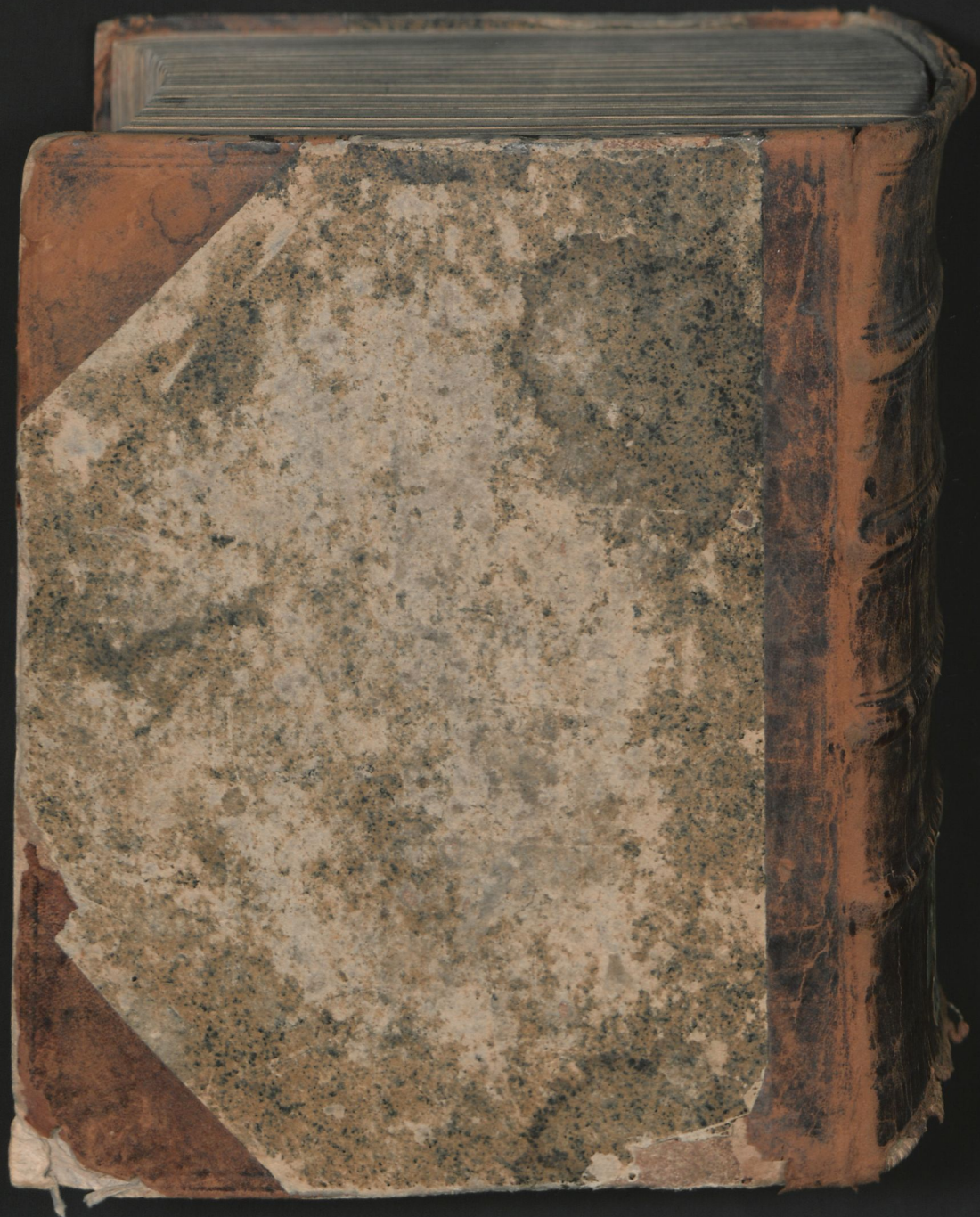

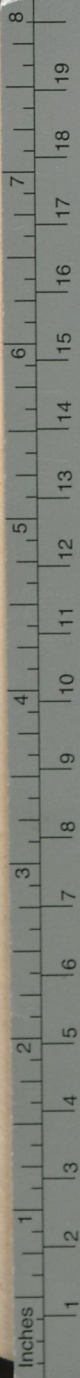
Sb.

VD 18

VJ 17

VD 18

Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

PHILOLOGICA
E
NIBUS,

AM
LTU
PHILOSOPHICÆ
MDCCVI.
EFENDENT
GOTTHART
ER, Lipf.
ER. REINECCIUS,
THUR.
IE,
IANI GOEZI.

25

24

Handwritten signature

